

Sygn. akt I Ca 143/23

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Katarzyna Powalska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2023 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. F.

przy udziale (...) SA w L. Oddział Ł. Teren

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 30 stycznia 2023 roku, sygn. akt I Ns 489/19

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od wnioskodawcy J. F. na rzecz uczestnika postępowania (...) SA w L. Oddział Ł. Teren 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym**

Sygn. akt I Ca 143/23

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 stycznia 2023 r. wydanym w sprawie I Ns 489/19 z wniosku J. F. z udziałem (...) S.A. w L. Oddział Ł. Teren o ustanowienie służebności przesyłu postanowiono oddalić wniosek (pkt 1. postanowienia), oddalić wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania (pkt 2. postanowienia) oraz nie obciążać stron wydatkami przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Sieradzu

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Wnioskodawca J. F. jest właścicielem nieruchomości położonej w obrębie D., gmina S. tj. działek oznaczonych w ewidencji numerem 268/2 i 268/1, dla której Sąd Rejonowy w Sieradzu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

Przez działkę (...) przebiega odcinek linii średniego napięcia (15 kV), która jest odgałęzieniem linii średniego napięcia relacji S. – W. (wcześniej linia magistralna S.-W.). Na działce (...) znajduje się stacja transformatorowa – (...) i 7 stanowisk słupowych, jeden z nich stanowi stację transformatorową. Infrastruktura była już posadowiona w 1957 r.,

powstała w latach 1940-1963 r. Od stacji transformatorowej przebiegają dwie linie niskiego napięcia, linia niskiego napięcia została wybudowana w 1957 r. W 1973 r. miał miejsce remont magistrali linii S. – W..

Co dwa do pięciu lat jest robiony przegląd linii. Jeżeli pracownicy Zakładu (...) planują jakieś prace, powiadamiani są właściciele gruntów. W przypadku awarii wjazd na działkę odbywa się bez powiadamiania właścicieli. Kwestie odszkodowań ustalane są po usunięciu awarii.

W 1993 r. przeprowadzono modernizację zasilania miejscowości D. – miała miejsce wymiana słupów drewnianych na żelbetowe, wymiana przewodów, wymiana stacji (...). Na działce wnioskodawcy prowadzono prace z udziałem ciężkich maszyn. Słupy zostały postawione w miejscu wymienianych słupów. Przebieg linii pozostał bez zmian.

W trakcie wymiany słupów na nieruchomości wnioskodawcy jeden z nich został przesunięty. Wnioskodawca użytkuje grunt od lat 80-tych. Zarówno przed jak i po wymianie słupów działki są przez niego użytkowane rolniczo.

W trakcie prac modernizacyjnych wnioskodawca zgłosił wejście przez pracowników na jego nieruchomość i zniszczenie plonów. Na podstawie złożonego wniosku otrzymał odszkodowanie.

W 2008 r. wybudowana została prywatna linia średniego napięcia i stacja transformatorowa dla potrzeb (...) w D.. Słup stanowiący transformator został posadowiony na działce (...) za zgodą wnioskodawcy i wynagrodzeniem.

Z dniem 1 stycznia 1989 roku utworzono w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego (...) w W.", „Zakład (...) w Ł.". Powstałemu zakładowi przydzielono składniki mienia powstałego z podziału „Centralnego O. Energetycznego w W.”.

Na podstawie ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, Zakład (...) w Ł. z dniem 1 września 1993 roku przekształcono w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, działającą pod firmą Zakład (...)

(...) S.A.

W dniu 15 grudnia 2008 roku zmianie uległa firma spółki, z Zakładu (...) S.A. na (...) S.A.

Obecnie spółka, po połączeniu stanowi oddział (...) S.A. w L..

Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę zważył, iż poprzednicy prawni uczestnika korzystali ze służebności gruntowej w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a ich władztwo nad tą nieruchomością miało postać dzierżenia w rozumieniu art. 338 k.c. – wymieniony okres podlegał zaliczeniu do okresu koniecznego dla nabycia służebności w drodze zasiedzenia. W ocenie Sądu Rejonowego, posiadanie służebności wykonywane przez poprzedników prawnych uczestnika, a polegające na wybudowaniu na nieruchomości wnioskodawcy linii średniego napięcia oraz utrzymywaniu jej funkcjonowania przez okres ponad 30 letni, wyczerpało przesłanki z art. 291 k.c. i doprowadziło do nabycia służebności z dniem 01 stycznia 1985 roku w drodze zasiedzenia. Sąd przyjął przy tym, że bieg terminu zasiedzenia służebności przesyłu linii elektroenergetycznej rozpoczął się najpóźniej dnia 1 stycznia 1965 r. – z chwilą wejścia w życie Kodeksu cywilnego i do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu doszło w złej wierze, po upływie 20 lat, czyli z dniem 1 stycznia 1985 r.

Apelację od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i wskazanie, że modernizacja linii elektroenergetycznej i zmiana jej przebiegu nie zwiększyły uciążliwości dla właściciela nieruchomości obciążonej,

kiedy to wnioskodawca sygnalizował, że po modernizacji ma problem z przejechaniem obok słupów maszynami rolniczymi.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 176 § 1 k.c. przez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy uczestnik postępowania nie wykazał ciągłości przeniesienia posiadania służebności,

- art. 338 k.c., przez jego niezastosowanie w sytuacji, kiedy zgodnie z orzecznictwem przed dniem 1 lutego 1989 r. władztwo przedsiębiorstw państwowych nad nieruchomościami miało charakter dzierżenia i dopiero od 1989 r. państwowe osoby prawne miały możliwość nabywania dla siebie własności nieruchomości i innych praw rzeczowych.

3) błąd w ustaleniach faktycznych, mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a to:

- przez błędne ustalenie, że władztwo poprzedników prawnych uczestnika miało postać dzierżenia (zgodnie z art. 338 k.c.) wobec czego wymieniony okres podlegał zaliczeniu do okresu koniecznego dla nabycia służebności w drodze zasiedzenia, kiedy to z orzecznictwa wynika, że w takiej sytuacji termin zasiedzenia biegnie od dnia 1 lutego 1989 r.,

- przez błędne ustalenie, że poprzednicy prawni przenieśli na uczestnika postępowania posiadanie służebności przesyłu, kiedy to ciągłość nie została prawidłowo wykazana i zachowana,

- przez błędne ustalenie, że wymiana słupów w 1993 r. nastąpiła po upływie terminu zasiedzenia, kiedy to termin zasiedzenia należy liczyć od 1989 r., wobec czego w dacie wymiany słupów w niniejszej sprawie nie nastąpiło zasiedzenie,

- przez błędne wskazanie, że zmiana posadowienia słupów na nieruchomości wnioskodawcy nie zwiększyła dla właściciela nieruchomości uciążliwości związanej z posiadaniem służebności, kiedy to wnioskodawca ma trudności z przejechaniem pomiędzy słupami maszynami rolniczymi.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem wnioskodawcy, jak również o zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik o oddalenie apelacji jako bezzasadnej i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa przez radcę prawnego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Dogłębna i wszechstronna analiza wniesionego środka zaskarżenia oraz zgromadzonego materiału dowodowego w przedmiotowym postępowaniu nieprocesowym pozwala dojść do niebudzącego wątpliwości przekonania, że podnoszone przez stronę skarżącą zarzuty, mają charakter wyłącznie polemiczny i są jedynie wyrazem niezadowolenia z rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Prawidłowość zastosowania lub wykładnia prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na gruncie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej wyroku. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wówczas, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok SN z 26 marca 1997 r. , II CKN 60/97, OSNC 1997/9/128). W niniejszej sprawie dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne dotyczące okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy znajdują odzwierciedlenie w przytoczonych na ich

poparcie dowodach. Stąd ustalenia te oraz wyprowadzone na ich podstawie wnioski prawne Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne w myśl art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Odnosząc się do sformułowanego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarczy stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 roku, sygn. akt IV CKN 970/00, opublikowane w zbiorze orzecznictwa LEX nr 52753). Zarzut ten nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (patrz – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 roku, sygn. akt II CKN 572/99, opublikowane w zbiorze orzecznictwa LEX nr 53136).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiałach dowodowych, ocenionych bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. W ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje swoboda zastrzeżona przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne kwestionowanie tej swobody może mieć miejsce tylko w szczególnych okolicznościach. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Okoliczności takie w niniejszej sprawie nie miały miejsca. Sąd Rejonowy w sposób przekonujący dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowo kładąc nacisk przede wszystkim na dowody z dokumentów, których moc dowodowa w realiach niniejszej sprawy jest tak silna, że kwestia własnościowa spornych urządzeń jest właściwie bezsporna.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego, kwestionujących w ogóle dopuszczalność zasiedzenia spornej służebności w dacie przyjętej przez Sąd Rejonowy, należy przypomnieć, iż instytucja służebności przesyłu została wprowadzona do Kodeksu cywilnego ustawą z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Konieczność ustawowej regulacji służebności przesyłu wiązała się z wątpliwościami dotyczącymi dopuszczalności ustanawiania służebności gruntowych umożliwiających korzystanie z nieruchomości polegające na instalacji i eksploatacji tzw. urządzeń przesyłowych (służących np. dostarczaniu, dystrybucji energii, paliw, wody itp.) przez przedsiębiorstwa prowadzące w tym zakresie działalność gospodarczą.

Odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów o służebnościach gruntowych (art. 305⁴ k.c.), zdaniem Sądu, uzasadnia tezę o dopuszczalności odpowiedniego stosowania do służebności przesyłu unormowania art. 292 k.c., a więc możliwości jej nabycia w drodze zasiedzenia. Zagadnienie dopuszczalności zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, przed wprowadzeniem do prawa polskiego służebności przesyłu, rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 07 października 2008 roku, III CZP 89/08, LEX nr 458125. W treści tej uchwały Sąd Najwyższy uznał, iż przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa. Pogląd ten Sąd Najwyższy podtrzymał również w wyroku z dnia 12 grudnia 2008 roku, wydanym w sprawie o sygn. I CSK 389/08, LEX Nr 484715, jak również m.in. w postanowieniach - z dnia 13 października 2011 roku, V CSK 502/10, LEX Nr 1096048 i z dnia 17 grudnia 2008 roku, I CSK 171/08, LEX Nr 490946.

Tym samym, w ocenie Sądu, mając na uwadze jednolicie ukształtowane orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszczające możliwość zasiedzenia służebności przesyłu jeszcze przed nowelizacją Kodeksu cywilnego, dokonaną ustawą z dnia 30 maja 2008 roku, która weszła w życie dnia 03 sierpnia 2008 roku i wprowadziła do polskiego systemu

prawnego służebność przesyłu, zgodnie z czym przed dniem 03 sierpnia 2008 roku należy mówić o zasiedzeniu służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, a po tej dacie o służebności przesyłu.

Odpowiednie stosowanie w niniejszej sprawie przepisów o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie oznacza między innymi ocenę zakresu posiadania z uwzględnieniem specyfiki służebności. Posiadanie służebności jest odrębną postacią posiadania niż posiadanie rzeczy. Nie obejmuje ono władania rzeczą, ale faktyczne korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności. Nadto, nie musi być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb (por. postanowienia Sąd Najwyższy: z dnia 18 maja 2007 roku, I CSK 64.07, LEX Nr 286763, z dnia 04 października 2006 roku, II CSK 119/06, LEX Nr 447190).

Jak stanowi art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba, że uzyskał posiadanie w złej wierze. Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (art. 172 § 2 k.c.). W okresie od 01 stycznia 1965 roku do 01 października 1990 roku obowiązywał 10-letni termin zasiedzenia w przypadku dobrej wiary i 20-letni termin zasiedzenia w przypadku złej wiary. Do przypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz.U. z 1990 r., Nr 55, poz. 321), tj. przed 01 października 1990 roku mają zastosowanie 10-letnie i 20-letnie okresy posiadania przewidziane w art. 172 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. Jeśli natomiast przed 01 października 1990 roku zasiedzenie nie nastąpiło, do zasiedzenia stosuje się wydłużone, a zatem odpowiednio 20-letnie i 30-letnie okresy posiadania. Wynika to z wykładni treści przepisu art. 9 wskazanej ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, z której należy wnioskować, że znowelizowane przepisy dotyczące wydłużonych terminów dla zasiedzenia stosowane mają być od chwili wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji, a zatem dotyczą wyłącznie takich sytuacji, w których bieg zasiedzenia rozpoczął się przed dniem 1 października 1990 roku i nie zakończył się przed tym dniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02 września 1993 roku, II CRN 89/93, LEX Nr 110583).

W niniejszej sprawie biorąc pod uwagę, iż bezspornie od lat 50-tych ubiegłego wieku na nieruchomości wnioskodawcy posadowione zostały urządzenia przesyłowe w postaci linii elektroenergetycznych, zastosowanie znajdą skrócone, poprzednio obowiązujące terminy 10-cio i 20-letni zasiedzenia, bowiem nawet w przypadku przyjęcia złej wiary posiadacza tj. przedsiębiorstwa przesyłowego najpóźniej w dniu 02 stycznia 1985 roku, doszło do zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu (licząc od 01 stycznia 1965 roku).

Zgodnie z treścią art. 176 § 1 k.c. jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swojego poprzednika. Jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści. Powołany przepis nie czyni rozróżnienia, czy przeniesienie posiadania ma nastąpić na podstawie czynności prawnej, czy też w inny sposób, w tym na przykład z mocy prawa. Zgodnie ze stanowiskiem ugruntowanym w orzecznictwie do przeniesienia posiadania może dojść w każdy ze sposobów wskazanych w art. 348 - 351 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1999 roku, I CKN 201/98, LEX Nr 39657, z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 859/99, LEX Nr 51560, z dnia 23 września 2004 roku, III CK 382/03, LEX Nr 143152). Stosownie do treści art. 348 k.c. przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy. Wydanie dokumentów, które umożliwiają rozporządzanie rzeczą, jak również wydanie środków, które dają faktyczną władzę nad rzeczą, jest jednoznaczne z wydaniem samej rzeczy. Nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, że uczestnik postępowania – (...) S.A. z siedzibą w L. – jest następcą prawnym podmiotów, w których wcześniejszym władaniu znajdowały się linie posadowione na nieruchomości wnioskodawcy. Zarzut naruszenia art. 176 § 1 k.c. poprzez niewykazanie ciągłości przeniesienia posiadania jest absolutnie nieuzasadniony.

Mając na uwadze powyższe, podstawową sprawą przy rozważaniu zasadności zgłoszonego przez skarżącego zarzutu, pozostaje kwestia możliwości doliczenia do okresu posiadania przez przedsiębiorstwo energetyczne okresu posiadania Skarbu Państwa. Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności trzeba mieć na względzie, że zgodnie z art. 292 k.c. do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie jedynie odpowiednio stosuje się przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie. Tym samym, posiadania prowadzącego do nabycia służebności

gruntowej przez zasiedzenie nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Przy ocenie, posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jakim czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność. Władanie zaś w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się, zgodnie z art. 336 k.c., jako posiadanie zależne.

W rozstrzyganej sprawie ustalono, iż przedmiotowa linia średniego napięcia 15kV powstała najprawdopodobniej w latach pięćdziesiątych, podczas ogólnej elektryfikacji wsi i miast. Następnie była ona stale eksploatowana przez przedsiębiorstwa państwowe, których następcą prawnym jest uczestnik postępowania. W orzecznictwie przyjmuje się obecnie, iż nie ma podstaw do przyjęcia, że posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia. Dostarczanie przez państwowe przedsiębiorstwa energetyczne energii elektrycznej oraz budowa i konserwacja urządzeń do tego służących było bowiem, wykonywane w ramach dominium, a nie imperium. Zatem osoba prawna, która przed dniem 01 lutego 1989 roku, mając status państwowej osoby prawnej (jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie), nie mogła nabyć własności nieruchomości, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 01 lutego 1989 roku doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty. Dotyczy to m.in. przedsiębiorstw energetycznych, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku korzystały ze służebności przesyłu w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a więc w istocie były dzierżycielami w rozumieniu art. 338 k.c. oraz ze względu na treść art. 128 k.c. nie mogły nabyć na swoją rzecz własności ani innych praw rzeczowych. Niewątpliwie zatem, posiadanie przez przedsiębiorstwa państwowe urządzeń energetycznych oraz cudzej nieruchomości, na której zostały one posadowione, było posiadaniem w rozumieniu art. 352 k.c. i w efekcie może prowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu, albo do zasiedzenia służebności przesyłu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013r., IV CSK 672/12, LEX Nr 1360293).

Biorąc powyższe pod uwagę, zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 338 k.c. należy potraktować jako wyłącznie polemiczny. Z tych względów, orzeczono jak w punkcie 1., uznając apelację jako niezasadną w myśl art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Jednocześnie, przyjmując że interesy uczestnika i wnioskodawcy były sprzeczne i wnioskodawca J. F. przegrał sprawę w postępowaniu apelacyjnym, na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. zasądzono od wnioskodawcy na rzecz uczestnika 240,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika uczestnika postępowania ustalono w oparciu o § 5 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.